

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XIII. De alijs quibusdam medijs in tribulatione necessarijs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

ius natura est non prius desistere, quam totum exhauserit sanguinem) ad infectum exugendum cruorem & pristinam aegroti restituendam sanitatem, medicina loco adhibeatur, stulte profecto agit infirmus, si medico non acquiescens, nec sanguinem corruptum extrahi permittens, hirudinis potius naturam, quam medici consideret intentionem: simili plane modo, & nos miseri imprudenter & inconsiderate agimus, quando in afflictionibus nostris ab hominibus alijsq; creaturis procedentibus, earundem magis molestiam, quam Dei attendimus voluntatem, qui iisdem non secus ac sanguifugis quibusdam utitur in salutem & sanctificationem nostram. Hinc Psalter Regius ad Deum tanquam ad medicum supremum confugebat, dicens: *Eripe animam meam ab impio, frameam tuam ab inimicis manus tue.*

Psal. 16.

CAPVT XIII.

DE ALIIS, QVIBVSDAM MEDICIS in tribulatione necessarijs.

PRæter illa quæ dicta sunt meminerit etiam homo afflictus Deum iustissimum esse redditorem promissorum, & fidelissimum suis amicis, quibus tribulationis

tionis

94 DE TRIBVLATIONE

tionis potius quam prosperitatis tempore adest, quemadmodum id ipsum varijs in locis sacrae attestantur literae; toties enim Deum in tribulatione se inuocantibus succurrisse legimus, vt citare testimonia non necessarium fore existimem. Vnum tamen illud S. Bernardi non praetercundum, qui super verba illa: *Cum ipso sum in tribulatione, eripiam eum, & glorificabo eum*, Da mihi, inquit, o Domine semper tribulationes, vt continuo mecum sis. Quisquis ergo miseris & calamitatibus molestatur, hoc sibi plane persuadeat, videlicet Deum creatorem & genitorem omnium, ita perpetuo nobis assistere, vt ne vel minimu quid patiamur quod ipse non permiserit: & quauis totius mundi potentia, & vniuersa inferni rabies contra nos insurrexerint, non tamen nec capillo nocere possint absque eius voluntate. Quapropter etsi quis manibus pedibusque ligatis super altare impositus fuerit immolandus vt Isaac: si in fiscellam scirpeam inclusus, & in carecto ripae fluminis expositus vt Moyses, si vincetus in carcere vt Ioseph; vel leonibus obiectus vt Daniel; vel in fornacem Babylonis missus, vt tres pueri; vel circumdatus a lapidatoribus vt Susanna; si in deserto prosequutus vt Dauid; vel in ventre ceti inclu-

Super
Psal. 90.

Genes. 22.

Exod. 2.

Genes. 39.

Dan. 6. &

3. & 13.

1. Reg. 23.

Iona 2.

us v
posi
cu
trib
as, f
trus
erit
dun
psu
tis &
dun
lanc
mch
illu
pon
com
C
ne
lari
em
dun
tus
hit
reli
nun
ille
eue
tepe

us vt Ionas, vel subter iuniperū in ecstasi
 positus vt Elias, vel ab exercitu regio cir- 3. Reg. 19.
 cūcinctus vt Elisæus, si sustentatus pane 4. Reg. 6.,
 tribulationis & aqua angustiae vt Miche- 3. Reg. 22.
 as, si deniq; semicoopertus vndis vt Pe-
 trus, vel in profundū maris immerfus fu-
 erit vt Paulus; certò tamē sciat se à Deo, *Matth. 14.*
 dūmodo de corde puro & fide nō ficta i- *2. Cor. 11.*
 plius implorauerit auxiliū, ad trāquillita-
 tis & securitatis æternæ portū perducen-
 dum; iuxta illud Dauidis: *Nam etsi ambu-*
lauero in medio vimbæ mortis, non ti- *Psal. 22.*
mebo mala: quoniam tu mecum es. Et
 illud sancti Iob: *Libera me Domine, &* *Iob. 17.*
pone me iuxta te, & cuiusuis manus pugnet
contra me.

QVINETIAM certò nobis per-
 suadere debemus, post tribulatio-
 nem, cælestem aduenturam conso-
 lationem, post noctem sequiturum di-
 em, & frigide molestique hyemi iucun-
 dum successurum ver. Nam sicut peri-
 tus testudinarius chordas nec attra-
 hit nimiam ne rumpantur, nec flaccidas
 relinquit, ne dulcem harmoniæ so-
 num perdant: pariratione musicus
 ille cælestis nec semper nobis prospera
 euenire permittit, ne ob felicitatem
 tepescentes, & ab operibus bonis
 cessan-

cessantes suauem virtutis melodiam amittamus, nec supra id quod ferre possumus nos affligit, ne oneri succumbentes desperemus.

Lib. 2. Epist. 51.

Tristitia plerumque vigilia est & prognosticon quoddam sequuturi gaudij. Vnde sanctus Gregorius inquit: Si vitæ istius cursum veraciter attendamus, nihil in eo firmum, nihil inueniemus stabile, sed quemadmodum viator modo per plana, modo per aspera graditur: sic nobis utique in hac vita manentibus nunc prosperitas, nunc occurrit aduersitas. Denique alternis sibi succedunt temporibus, & mutua se vice confundunt. Dum igitur omnia in hoc mundo mutabilitatis ordo confundit, nec eleuari prosperis, nec frangi debemus aduersis. Tota ergo mente ad illum nos conuenit anhelare, ubi quicquid est, firmum permanet, ubi non mutatur aduersitate prosperitas. In hac ergo vita miro Dei omnipotentis moderamine idcirco agitur, ut vel prosperitatem aduersitas, vel aduersitatem prosperitas subsequatur: quatenus & humiliati discamus quicquid deliquimus flere, & iterum exaltati aduersitatis memoriam quasi humilitatis anchoram in mente teneamus. Idem omnino docet Seneca dum ait: Natura hoc

Epist. 107.

quod

quod vides regnum per diuersas mutati-
ones & vicissitudines tēperat. Nubilo se-
reua succedunt. Turbantur maria cum
quieuerunt. Flant inuicem vēti. No item
dies sequitur. Pars coeli confurgit, pars
mergitur. Ad hanc legem animus noster
aptandus est: hanc sequatur, huic pareat:
& quaecunque fiunt, debuisse fieri putet:
nec velit obiurgare naturam. Optimum
est pati, quod emendare non possis: &
Deum, quo auctore cuncta proueniunt,
sine murmuratione comitari. Hic est ma-
gnus animus qui se Deo tradidit: at con-
tra ille pusillus ac degener, qui obluſta-
tur, & de ordine mundi malè existimat,
& emendare mauult DEOS, quàm
se.

Quis ergo tribulationem non magis
fructuosam & salutarē dixerit prosperita-
te, quando quidem hæc superbia & fastu
quodam animum inflat, illa autem do-
lore purificat, hæc extollit, illa humiliat
& deprimat, ex hac sui ipsius generatur
obliuio, ex ista Dei procedit recordatio,
in hac à bonis cessamus operibus, in illa
pro antea actis satisfacimus delictis, & a-
nimus à maioribus præseruatur, deniq;
utilitates & fructus tribulationis tot ac-
tanti sunt, vt homo admirari eos neque-
at, dummodò benè ijs vti nouerit.

E

Præ-

Præterea fortissimum & efficacissimum
 omnium aduersus tribulationis impetu
 remedium fuerit, attenta & diligens vi-
 tæ ac mortis Saluatoris nostri conside-
 ratio, nec non & sedula ipsius patientia
 & clementiæ imitatio. quid enim homi-
 ni miserrimo & abiectissimo terræ ver-
 miculo, quid inquam graue, quid mole-
 stum esse poterit, dum intuetur ac recor-
 datur Deum hominem factum, in es-
 quam assumpserat carne salutis nostræ
 causa cruci affixum? quæ non toleraret
 homo pro proprijs, qui Dominum glo-
 riæ tanta pati videt pro alienis? Hinc ait
 Apostolus: *Ideo que & nos tantam habentes
 impositam nubem testium: deponentes om-
 nne pondus & circumstans nos peccatum,
 per patientiam curramus ad propositum nobis
 certamen, aspicientes in auctorem fidei, &
 consummatorem Iesum, qui proposito sibi
 gaudio sustinuit crucem, confusione contem-
 pta, atq; in dextera sedis Dei sedet. Recogi-
 tate enim eum qui ealem sustinuit à peccato-
 ribus aduersus semetipsum contradictionem
 ut non fatigemini, animis vestris deficientes.
 Nondū enim vsq; ad sanguinem restitistis, ad-
 uersus peccatū repugnantes: & oblitistis con-
 solationis, quæ vobis, tanquā filijs loquitur,
 dicens. Fili mi, noli negligere disciplinā Do-
 mini; neq; fatigeris dū ab eo argueris.* Hæc
 D. Paulus.

Hebr. 12.

Pro. 3. 11.

Postre

Postremò considerandū fœlicitatē
 & beatitudinem patriæ cœlestis, quā per
 ærumnas & tribulationes acquirimus,
 multis partibus huiusce vitæ calamitates
 & misérias excedere, quemadmodum i-
 dē Apostolus attestatur, dicens: *Existimo Rom. 4.*
enim quod non sunt condignæ passiones huius
temporis, ad futuram gloriam quæ reuelabi-
tur in nobis. Et alibi: *Id enim quod in præ-*
senti est momentaneum & leue tribulatio-
nis nostræ, supra modum in sublimitate æter-
ni gloriæ pondus operatur. Nam sicuti
 impetuosum traicientes torrentem,
 non aquæ cursum attendunt, ne verti-
 gine conturbentur, sed vel cælum aspici-
 unt, vel terram solidam contemplantur:
 ita & nos in hac vita degentes, ne turbu-
 lentis & furiosis tribulationum flucti-
 bus commoti, pacis & tranquillitatis ani-
 mę patiamur detrimentum, retractos à
 sæculi vanitatibus oculos in cælum fige-
 re debemus, in terram scilicet firmam,
 stabilem, securam, & perpetuum habita-
 culum electorum.

Impij præterquā quòd fructus & utili-
 tates commemoratas, omnemq; spem re-
 tributionis & præmij amittāt, etiā poenas
 per impatientiā sibi acquirūt æternas, &
 huiusce vitæ calamitates & molestias ag-
 grauāt, q̄ cū necessariò velimus, nolimus

*Lib 2 de
Consol.*

tolerandæ sint, tantò leuiore videbuntur, quantò eos libentius pertulerimus nam, vt ait Boëtius. Beata fors omnis est æquanimitate tolerantis. Neq; enim fors vlla adeò grauis atq; difficilis, quæ non vtilissima & saluberrima homini fuerit dummodò patienter eam tolerauerit, contra verò nullæ tribulationes ita leues ac paruæ sunt, quæ non fastidio sufferētis intolerabiles efficiantur, quia impatientia ipsa per se onus importabile censetur.

Magnæ profectò prudentiæ est moderare seipsum, & animum ærumnis variè deiectum erigere, debilitatum corroborare, oppressum consolari, & per alicuius libelli lectione, sanctorumque Patrum doctrina reficere: adhæc etiam cum amicis & viris sapientibus conuersari, honesto ac vtili exercitio callas vires redintegrare, & supradictis tam corporali- bus, quàm spiritualibus remedijs corporis & animæ operari salutem.

*In suis medi-
di. at.* dico ergò necessarium esse, vt homo miserijs vndique circumuallatus totum se voluntati sapientissimi & supremi medici tradat, dicens cum sancto Augustino: Domine hic seca, hic vire, vt in æternum parcas. Igitur quoniam nos ipsos corporalibus medicis credimus, penes quos

quos e
onibu
qualit
ti nos
lestim
mitter
fat infi
perfe
na,
Deo p
testate
terqua
rit nol
fident
illi.

S. Fe
dem C
vincu
vix æ
cis ad
fers de
dita f
ment
ferte
tunc i
sanct
Mart
cum e
ges
hat; o

quos exigua fides est, qui que in purgationibus & potionibus suis medicinarum qualitate & quantitate abutentes, ingenti nos dolore afficiunt; cur non magis celesti medico nos nostraque omnia committeremus, qui corporis & animi causat infirmitates, & solus eas integrè & perfectè curare potest? Vt enim nulla poena, nullusque dolor existit, qui non à Deo procedat: ita quoque nec vi, nec potestate vlla iisdem resistere valemus, præterquam gratia Dei, quæ nunquam deerit nobis, nisi proprie virtuti nimium confidentes, Deoque diffidentes defuerimus illi.

Si Felicitas cum partui proxima ob fidem Christi incarcerata esset, iamque in vinculis parturiens doloris vehementiã vix æquanimiter toleraret, ministri Iudicis ad eam dicebant: Si partus non perfers dolores, quomodo terribilia & inaudita sustinebis, quæ tibi parantur tormenta? quibus illa prudenter & verè diserte respondit: Iam pro me patior; at tunc in me passurus est Christus. De hac sancta in martyrologio Romano 7. Idus Martij, sanctus inquit Augustinus. Quæ cum esset prægnans expectata, iuxta leges, vt pareret, dum parturiebat, dolebat; obiecta feris gaudebat. Reuera etiam

in nobis patitur CHRISTVS, quando virtute ac fortitudine eius vestimur; contra verò in ipso patimur nos quando spiritu eius suffulti, & diuina corroborati sumus gratia. Hinc ait Psalmista: *Tu es, patientia mea Domine*: neque enim patientiam solum nobis commendat ac præcipit Deus, verum etiam hoc ipsum quod præcipit largitur.

Psal. 70.

Quocirca dispositioni & voluntati eius perpetuò nos submittamus, & siue prospera, siue aduersa nobis euenerint, oculos semper mentis & corporis in ipsum tanquam in certam aliquam metam, & vltimum laborum nostrorum finem dirigamus, vt ipso duce periculosos huius sæculi fluctus, & horribiles atque furiosas tribulationum, procellas superantes, securi perueniamus ad portum felicitatis æternæ.

(.:)

CAPVT